

Orcsik Roland

SZOMSZÉD

Korán reggel arra ocsúdok,
bontják az egyik szomszéd házát.
A tetővel kezdik, a munkások
a ház elé parkolt kamion
platójára hajigálják
a kopott cserepeket.
Kidobandó lommá válik
a fölhalmozott életanyag.
Amikor ideköltöztünk
a családommal, a szomszéd házban
már csak az özvegy Marika lakott.
Nem mindig fogta föl,
mit kérdezek tőle,
ilyenkor megrázta a fejét,
begubózott, hagyják békén,
nem tud ő semmit.
Gyakran ácsorgott a ház előtt,
a kertjét, a járókelőket
vagy a vonuló madarakat figyelte,
mintha közénk tartozna.
Amikor meghalt, a gyerekei eladták
a házát. Az új tulajdonos
a telek miatt vásárolta meg
a beázott, omladozó épületet.
Csörögnek, csattognak a kamion
platójára hajigált cserepek,
megszűnik a tető, a földém, a falak,
ahogy a test leépülésekor
az idegek, az érzékelés, a tudat.
Nyomtalanul eltűnik az építkezés,
a beköltözés, a vasárnapi ebédek,
a csókok, a pofonok, a falakba
ivódott, le nem jegyzett mondatok
évszázadnyi szerkezete.

Fiam a báger munkáját,
én a romokat figyelem.
Fejünk fölött elhúznak a fecskék.
Úgy tudtam, velük is végeztek az orvvadászok.
Mintha közénk tartoznának,
örülök, hogy visszatértek.

Korunk, 2020/1.